

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 20 (326)
2018. gada
28. oktobris

Visas lietas dzīvo Dievam

Dievs ir dzīvais Dievs, kuram nekas neiet bojā, kam ir paredzēts dzīvot. Viss, kas vien var dzīvot, Dievā gūst dzīvības pilnību. Ar svētdarošo žēlastību cilvēkam dota līdzdalība pašā Dieva dzīvē. Atdzimis Dieva dziļumos, ticīgais dzīvo pilnībā, viņš pats, pateicoties dievišķās dzīvības plūsmi.

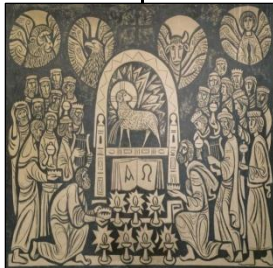
Dievs tiešām ir dzīvs un visas lietas dzīvo Viņam. Un tad nāk nāve. Kad nāve ir piepildījums, cilvēks piedzīvo nāvi kā savas personīgās dzīves augli un viņa dzīve nāvē gūst pilnīgu briedumu, taču tā ir reta žēlastība. Tomēr pat šāda nāve izraisa jautājumu: kāpēc vispār dzīvībai jāizbeidzas?

Nāve var arī izpostīt, kā notiek, kad jaunieša dzīves uzplaukums ar nāvi pēkšņi novīst. Tieši tad, kad otrs būtu kādam neatsverams atbalsts, cilvēks tiek pēkšņi paņemts. Citreiz cilvēks uzaug, redz attīstāmiešus savus spēkus, iegūst zināšanas un paškontroli, veido skaidru izpratni par pienākumiem dzīvē, apkopo pieredzi, tuvojas meistarībai un būtu darījis lielas lietas, ja nebūtu pārāk agri atrauts.

Visus šos šķietami bezjēdzīgos nāves veidus ir grūti saprast, sirdij vēl grūtāk tos panest. Tie it kā noliegtu pašu dzīvību, ietvertu dzīvā Dieva neveiksmi.

Ticība tomēr norāda, ka nāvē Dievs iedzīvina tās patieso piepildījumu. Ticība

saka: lai kā izveidotos cilvēka dzīve, tās laika ietvaru nosaka Dievs, kas „vēlas nevis nāvi, bet dzīvību.” Dievs nosaka dzīvei tās mēru un šķietamais pārrāvums ir tikai viens no Dieva piešķirtajiem posmiem dzīvības labā. No Dieva skatpunkta katrs cilvēks mirst savu nāvi, kas izraisās no viņa dzīves, mirst tieši viņam paredzēto nāvi. No cilvēka skatpunkta nāve var būt kulminācija vai arī pēkšņs pārrāvums. Tomēr šeit saskaramies ar noslēpumaino Dieva prātu.

Kad cilvēks mirst, viņš parādās Dieva priekšā. Tad priekšgars nokrīt. Dzīvojot šeit - virs zemes, Dievs ir visur un tomēr Viņš ir tālu no cilvēka, jo cilvēka esme un lietu esība

var paust Dievu un runāt par Viņu, tomēr tā Dievu arī apslēpj, dara nepieejamu.

Nāvē šī esme, kas apslēpj Dievu no manis, tiek satriekta. Caur nāvi notiek brīnumaina Dieva ielaušanās - Viņš pats noņem visus priekškarus. Caur nāvi Dievs atklāj savu klātbūtni un šajā nāvē cilvēks atrodas Dieva priekšā.

Ar miršanu vien cilvēks nestāvētu „Viņa priekšā”, jo pats dzīves vai nāves stāvoklis vēl nav Dieva atklāsmē. Taču Dievs atklājas ar savu iniciatīvu.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 28. oktobris. Parastā

Liturģiskā laikposma 30. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Domiceli,

+Viktoru, +Jāni Gedušiem un +Eduardu

Straupenieku

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Alfonu,

+Stefāniju, +Hendriku un +Česlavu Šuljām

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 29. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Venerandas Lāčplēses

veselību un Rožukronis

Otrdiena, 30. oktobris.

8.00 Sv. Mise Anitas nodomā par Zītaru

ģimenēm un Rožukronis

16.30 - 17.30 Grēksūdze

Trešdiena, 31. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Agates Beināres veselību;

Rožukronis un „Dievs mēs Tevi slavējam”

18.00 Adorācija

19.00 Vigīlijas Sv. Mise par svētumu.

Piedalās kustības „Pro Sanctitate” ansamblis

Ceturtdiena, 1. novembris.

Visi svētie. Lieli svētki.

8.00 Sv. Mise

11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi

18.00 Sv. Mise par Anitu Trūpu, pateicībā

par nodzīvotajiem 70 gadiem, izlūdzo

Dieva svētību;

Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

Piektdiena, 2. novembris.

Visu ticīgo mirušo piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise

11.00 Galvenā Sv. Mise par Mežaļu dzimtas

mirušajiem; Procesija ar aizlūgumu par

mirušajiem

18.00 Sv. Mise Lonijas Pirktiņas nodomā

par mirušajiem; Procesija ar aizlūgumiem

par mirušajiem; *Šodien ziedojumi tiek vākti*

diecēzes kūrijas vajadzībām

Var saņemt pilnas atlaidas, kuras var upurēt

tikai par mirušajiem, tie ticīgie, kuri –

- Laikā no 1.-8. novembrim (ieskaitot) dievbijīgi apmeklēs kapsētu un lūgsies par mirušajiem, kaut vai tikai domās.
- Visu ticīgo mirušo piemiņas dienā dievbijīgi apmeklēs baznīcu un tur lūgsies Kunga lūgšanu – Tēvs mūsu... un – Es ticu...

Sestdiena, 3. novembris.

Vissv. Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise Helēnas nodomā par

mirušajiem; J. Marijas litānija un veltīšanās

Svētdiena, 4. novembris. Parastā

Liturģiskā laikposma 31. svētdiena. Jēzus

Sirds godināšana. Vissvētākā

Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”

09.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise Valentīnas nodomā

par mirušajiem un Jēzus Sirds

dievkalpojums; *Svētlietu pasvētīšana*

13.15 Svētdienas skola

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

17.00 Garīgas mūzikas koncerts – Gabriels

Forē „Rekviems”, izpilda kamerkoris

„Versija”

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles garīdznieku kontaktāruņi

Sv. Jēkaba katedrāle:

tālr. 67326419

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

tālr. 67224314, mob. 27001445

Pr. Valters Vārpsalietis, vikārs:

mob. 25920913

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par +Eugeniju, +Robertu,
+Austri, +Veroniku, +Edīti un +Leokādiju

Pirmdiena, 5. novembris

8.00 Sv. Mise par Skranču ģimenes
mirušajiem

Otrdiena, 6. novembris

8.00 Sv. Mise par Līgu Roži Reimati

18.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Trešdiena, 7. novembris

8.00 Sv. Mise par +Viesturu, +Zinaīdu un
+Kristīni Siliņiem

16.30 - 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 8. novembris

8.00 Sv. Mise par +Visvaldi Altrofu

18.00 Adorācija

19.00 Sv. Mise jauniešiem Elīnas nodomā
par dzimtas mirušajiem

Piektdiena, 9. novembris.

**Laterāna bazilikas iesvētīšanas
gadadiena. Svētki.**

8.00 Sv. Mise par Induļa Siliņa veselību

Sestdiena, 10. novembris.

**Sv. Leons Lielais, pāvests un Baznīcas
doktors. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Mārtiņu Rudoviču

Svētdiena, 11. novembris. Parastā

Liturgiskā laikosma 32. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Solvitu Ievu

Klapari, Kristīnu Elizu un Paavo Elisteru

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Leontinu Kalnāju

Aglonas svētkelnieku saiets

Visas lietas dzīvo Dievam

(turpinājums no 1.lpp)

Cilvēks stāv Dieva priekšā un visa viņa esme kā malka aizdegas spēcīgā ugunī - cilvēks aizdegas reālajai dzīvei un viss mirušais viņā sadeg.

Mēs, dzīvas būtnes, nedzīvojam pilnīgi, mūs nomāc daudzas apkārt notiekošās un esošās lietas, bet daudzi notikumi tikai pāriet pāri mums. Cik bieži ieklausāmie kāda raizēs un izmisīgi saprotam savu trulumu. Esam dzīvi vienīgi šeit un tur, tagad un toreiz. Taču nāvē viss ir spiests izvērsties vislielākajā dzīvīgumā un nedzīvais tiek pilnībā pārņemts - sadeg visas cietās garozas un viss iepriekš sažņaugtais brīvi elpo.

Atklājas vaina, nožēla kļūst neizmērojama - Dievs tiesā cilvēku, kurš pats tiesā sevi, atrodoties Dieva priekšā. Dieva svētums atklājas tik spēcīgi un ar tādu neizsakāmu skaistumu, ka cilvēks sevi izvērtē pēc Dieva mīlestības standarta - visās lietās, pat tajās, kurās ir vērsies pret Dieva mīlestību. Viņš ienāk Dieva spriedumā pret sevi pašu ar vislielāko dedzību. Patiecoties Dieva žēlastībai, neskatoties uz grēkiem, cilvēka sirds dziļumi vienmēr bija pievērsti Dievam. Tāpēc vaina sadeg (reālās dzīves) ugunī, saņemto sodu pārsniedz dedzīga dzīve, svētums.

Visi mirušo darbi seko viņiem (Atkl 14, 13). Cilvēka darbi turpina viņā dzīvot kā daļa no dzīvas būtības, stiprinot vai traucējot. Cilvēks visu savu vēsturi ņem līdz Dieva sprieduma priekšā. Viņš ienāk Dieva klātbūtnes svelmē „it kā caur uguni” (1 Kor 3, 15), kurā sadeg viss, kas nevar tapt dzīvs un viņš ienāk mūžīgajā dzīvē. Viņš ņem līdzī visu, ko veicis fiziski un garīgi un ienāk dzīvē „it kā caur uguni.”

Caur ticību Dievs dabiskajā dzīvē ir iesējis jaunu dzīvību - tā darbojas līdz ar dabisko

dzīvi, tomēr nāk no Dieva. Tā tiecas kļūt skaidrāka un pilnīgāka, tomēr vecā dzīve to nospiež, vaina un izmisums to nomāc, vardarbība un ierobežotās lietas to apslēpj. Šī jaunā dzīvība darbojas pagrīdē, šad un tad izpaužas, bet nekad pilnībā neizlaužas šajā pasaulē. Tomēr reiz, cilvēkam stāvot Dieva priekšā, tā atklās, ka esam „godpilnie Dieva bērni” (Rom 8, 21). Tad Dieva atbrīvojošā gaismā godpilni izlauzīsies šis iekšējās dzīves jaunums. Agrīnā Baznīca sauca nāvi par dzimšanas dienu, jo Dievam visi dzīvo.

Mūžība ir „mūžīgā dzīve”, kad pilnīgi un uzreiz piedzīvosim nebeidzamu dzīvi. Kristietis mūžīgo dzīvi saprot kā Dievu. Tā ir cilvēkam caur žēlastību dota Dieva dzīve, kurā viņš, to dzīvojot, ņem dalību. Kādam, kurš par mūžīgo dzīvi domā kā monotonu tāpatību, vajadzētu iztēloties: ja nu cilvēka rīcībā būtu pasaule ar visiem tās materiāliem, dārgumiem, resursiem viņa priekam, patikai, pilnīgai iegūšanai, līdz ar šai neizmērojamai dāvanai līdzīgu prātu, sajūtām atbilstošu sirdi, spējām to visu apgūt un pārņemt, vai tad būtu iespējama monotonija?

Mūžīgā dzīve atklāj to, ka Dievs tiek mums dāvāts kā tāds, kura priekšā visa pasaule izzūd nebūtībā. Caur žēlastību mums dota līdzdalība paša Dieva spēkā redzēt, mīlēt, tiesāt, iegūt un piedzīvot. Mūžīgā dzīve ir bezgalīga līdzdalība paša dzīvā Dieva godībā.

Romano Gvardini

Viens + Viens : Svētums ir lipīgs

2018. gada Vispasaules svētdarīšanas dienas tēma, kas ievadīs kustību Pro Sactitate jaunā gada pārdomās, “Viens + viens: svētums ir lipīgs”, atklājas kā viena no tām tēmām, saistībā ar kurām, šķiet, nepieciešama ne tik daudz doktrināru zināšanu izplatīšana, kā drīzāk gatavība likt uzplaukt līdz pašiem dziļumiem kristīgajai pieredzei, kas mūs ir “aplipinājusi”, “plānam rītdienai”, lietojot mūsu dibinātāja, Dieva kalpa Guljelmo Džakvintas vārdus.

Kā mīlestība, kas sākas, vai dzīvība, kas dzimst, tikšanās ar Jēzu tevī uzsprāgst, un tas, kas tu biji vai domāji esam, vairs nav pietiekams: labā kristieša “shēma” salūst, dodot vietu kam daudz nozīmīgākam.

“Evaņģēlijs lieto vārdu “trahere” (no latīņu valodas “vilkt”). Dievs mūs pievelk, kas kaut kādā veidā paūz mūsos esošā Dieva magnētisko iedarbību” (Guljelmo Džakvinata, Aicinājums).

“Mēs Viņu atdarinām slikti, bet nepārtraukti. Iekļūstam Viņā, atšķiramies, bet esam neatlaidīgi. Kā lai mēs nebūtu, vismaz gribā, apustuļi? Gatavībā būt misionāriem?” (Madeleine Delbrel)

Šī “uguns”, kas deg iekšienē, ir “ne ar ko nesalīdzināma laime, laime, kas reiz iepazīta, no psiholoģiskā viedokļa, gandrīz pat varētu teikt, spiež to izvēlēties, tik ļoti ierobežojoša ir tās izvēle” (Madeleine Delbrel). Šī “uguns” baro pastāvīgu gatavības formu attiecībā pret citiem, lai padarītu tos līdzdalīgus Jēzus mīlestībā, spontāni, jebkurā vietā,

2018. gada
18. oktobrī,
Sv. Jēkaba
katedrāles
jauniešu vakars

uz ielas, laukumā, darbā, ceļā. Pāvests Francisks atgādina, ka “Baznīca neaug ar prozelītismu, tā attīstās, balstoties uz pievilcību. Pievilcība liecina par prieku, ko pasludina Jēzus Kristus. Šī liecība, kas dzimst no pieņemtā prieka, kas vēlāk transformējas vēstī, ir fundamentāls prieks. Bez šī prieka nav iespējams dibināt Baznīcu, kristīgo kopienu. Tas ir apustulisks prieks, kas izplešas.” Pro Sanctitate dibinātājs jautā: “Kas trūkst tavam brālim? Kas tev viņam ir jāsniedz? Viņam ir nepieciešama mīlestība, viņam pietrūkst prieka, viņš jūt Dieva trūkumu: sniedz tu viņam šīs lietas.” (Guljelmo Džakvinta, Kas trūkst tavam brālim)

Tēma “Viens + Viens. Svētums ir lipīgs” dod iemeslu šādam pirmajam apsvērumam: kristīgais prieks ir tikšanās sakne, tas nāk no Atklāsmes, ka no šīs jaunās dzīves vairs nevari aiziet un ka Evaņģēlijs nav tikai interesants fakts vai intelektuāla iniciācija, tas savā būtībā ir dzīves paziņojums. Ticības gaisma nav projektors, kas apgaismo no ārpusē, bet gan uguns iekšienē.

Kādi raksturlielumi padara svētu un pievilcīgu ticības kopienu?

Vispirms žēlsirdības tikums, kas ir „kā tērps, kas mūs pavada attiecībās ar citiem. Tie citi, pirmkārt, ir tie, kas ir mums apkārt, tad tie, kas ir mazāk tuvi, un tad arī tie, kas ir mūsu apustulāta objekti. Ir skaidrs, ka būtu absurdi runāt un pielietot žēlsirdību tikai ar citiem, būt devīgiem tikai ar citiem, bet nebūt varonīgi žēlsirdīgiem ar tiem, kas atrodas mums līdzās. (..) Taču jāsaprot, ka ir ļoti daudz

ceļu un tie visi ir derīgi, un nav neviena, kas būtu svarīgāks vai galvenais, jo katrs Dieva gribēts ceļš ir ne tikai labs, bet ļoti labs, lai kļūtu par svēto. (..) Baznīcas vēsture ir dažādu ceļu vēsture.” (Guljelmo Džakvinta, Svētums)

Attiecībā uz dzīvi mūsu kopienās varam sev uzdot vairākus jautājumus: vai tās dzīvo mierā vai ir sašķeltas? Vai tās dod liecību par Augšāmcelšanās prieku? Vai tās rūpējas par nabagiem un ir nabadzīgas un viesmīlīgas? Guljelmo Džakvinta izjautā par mūsu satikšanās kvalitāti:

“Sabiedriskums nebeidzas ar vēsts pasludināšanu, bet tam ir jāved, kad tas ir iespējams, uz kontakta turpinājumu un pakāpenisku attīstību. Blakus

sabiedriskumam ir nepieciešamas rūpes par sociālajām attiecībām. Cik gan daudzi cilvēki ir pagājuši mums garām, ir mums pasmaidījuši, varbūt arī palīdzējuši un pēc tam izgaisuši nekurienē, jo neesam par tiem ne rūpējušies, ne tos meklējuši. Uzmanība attiecībā pret tiem, kas varbūt ir bijuši draugi uz stundu, būtu varējusi paplašināt un stiprināt mūsu ietekmes sfēru.” (no “Kustības Pro Sanctitate Formācija”)

Jāuzsāk pārdomas par dziļas misionāras atjaunotnes nepieciešamību: vairot prieka un atbalsta iespējas, dalīties Euharistijā un Vārdā, prast rūpēties par citiem un darīt to ar uzmanību arī attiecībā uz sīkām detaļām, uz problēmām, arī vismazākajām, kā raksta pāvests apustuliskajā pamudinājumā Gaudete et Exsultate.

VIENSAULI
SVEIKDARĪMAS
DĪVĀ

VIENS + VIENS

svētums ir lipīgs

Kustība Pro Sanctitate aicina tevi

Rīgas Sv. Jēkaba Katedrālē

2018. g. 31. Oktobrī

Pl. 18.00 Adorācija Nāc un piedalies
Pl. 19.00 Sv. Mise Vairāk informācijas
www.prosanctitate.lv

Šādā veidā kopiena pārveidojas svētā un misionārā kopienā. “Svētums ir pilnīga atklātība, tas ir drosmīgs, tas ir evaņģelizējošs impulss, kas atstāj nospiedumu šajā pasaulē “ (Gaudete et Exsultate, 129).

Tas nozīmē ļaut sevi vadīt Svētajam Garam, kas allaž ved pa citiem ceļiem un dod drosmi uzsākt no jauna un atkal doties ceļā, doties uz priekšu, pieņemot Dieva brīnišķīgos pārsteigumus.

Tas ir steidzami, to, šķiet, vēlas pavēstīt Pro Santitate dibinātājs- tēvs Džuljelmo.

Aicinām pievienoties kora dziedātāju pulkam, jaunus dziedāt protošus dziedātājus, īpaši vīru balsīs!

Katedrāles kora svētceļojums uz Kuldīgu

Ir saulains 13.oktobra rīts. Svētā Jēkaba katedrāles kora grupa kopā ar ērģelnieku Andreju Danski un draudzes priesteri Valteru pulcējas katedrālē, lai dotos svētceļojumā uz Kuldīgu. Pirms izbraukšanas lūdzamies, lai Dievs svētī mūs visu ceļojuma laiku un palīdz veiksmīgi atgriezties mājās.

Pa ceļam uz Kuldīgu apmeklējam skaisto Jaunmoku pili ar tās piebūvēm un baudām jaukās dabas ainavas. Acis priecē pils tuvumā iekoptais rožu dārzs ar daudzveidīgajām rožu šķirnēm. Izrādās, ka tur dzīvo arī zalkši, par ko liecina brīdinājuma uzraksts pils apmeklētājiem.

Mūsu maršruts ved garām Kandavai, kur apskatām senās Livonijas ordeņa pils maketu un Bruņinieku pilskalnu.

Gala mērķī ierodamies ap pusdienas laiku. Kuldīga, kas visos laikos tiek uzskatīta par skaistāko Latvijas viduslaiku mazpilsētu, saukta arī par Latvijas Venēciju un Kurzemes pērli, uzreiz apbur mūs ar savu senatnīgo arhitektūru un īpašo šarmu. Dodamies uz Svētās Trīsvienības Romas katoļu baznīcu – vienīgo katoļu baznīcu Kuldīgā, kur mūs sagaida prāvests Vjačeslavs Bogdanovs.

Senatnīgā baznīcas ēka celta 1640.gadā un tajā daudz kas liecina par tās seno vēsturi. Taču īpaši uzmanību piesaista vēl līdz mūsu dienām saglabājiem oriģinālais biktsols ar alegoriskiem gleznojumiem.

Esam ieradušies, lai pagodinātu 16.gadsimtā (bet iespējams arī senāk) veidoto skulptūru „Madonna ar bērnu”, kura šā gada 6.oktobrī tika iesvētīta par Dievmāti – Dzīvības māti. Bērna Jēzus galva kronēta ar speciālu pāvesta Franciska svētītu kroni un šai vietai piešķirts sanktuārija statuss. Nu vairs visiem nebūs jāmēro tālais ceļš uz Aglonu, lai izlūgtos Jaunavas Marijas aizbildniecību, bet svētceļnieki varēs doties arī pie Kuldīgas Dievmātes. Kā stāsta draudzes locekļi, vairākiem cilvēkiem jau izdevies izlūgties žēlastības no viņu Dievmātes.

Mums ierodoties, Dievmātes skulptūra tiek atjaunota. Ap to rosās restauratori darba cimdos, un šie darbi tiek filmēti.

Ieskaninām baznīcu ar nelielu koncerta programmu, slavējot Dievu un godinot Jaunavu Mariju. Dziedāšanas laikā skulptūra tiek novietota

atpakaļ tās sākotnējā vietā. Pašiem nezīnot, esam kļuvuši līdzdalīgi šajā svarīgajā mirklī.

Pēc dziedāšanas esam nopelnījuši siltas pusdienas, ko mums sarūpējušas laipnās un gādīgās klostermāsa no Kuldīgas Sāpju Dievmātes sieviešu klostera.

Maltītes laikā priesteris Bogdanovs iepazīstina mūs ar Kuldīgas katoļu baznīcas vēsturi un šodienas aktualitātēm. Uzzinām, ka Kuldīgā bez katoļu baznīcas darbojas vēl arī divas luterāņu un viena pareizticīgo baznīca. Agrāk esot bijusi arī aktīva draudze ebreju sinagogā, kura šobrīd vairs nepastāv. Maltīti beidzot, priestera Valtera vadībā pateicamies Dievam, kā arī ēdiena gatavotājām un dodamies iepazīt pilsētu.

Tālāk mūsu ceļš ved uz pilsētas dārzu, kur varam baudīt krāšņos dabas skatus un vērot celiņu malās izvietotās akmens skulptūras. Pa ceļam šķērsojam mazo Alekšupīti, kas likumo cauri visam pilsētas vēsturiskajam centram. Nonākam pie Ventas rumbas – Eiropas platākā dabiskā ūdenskrituma un senā ķieģeļu tilta pār Ventu, viena no garākajiem ķieģeļu tiltiem Eiropā, kas neapšaubāmi uzskatāmi par Kuldīgas lielākajiem lepnumiem. Netālu no Ventas rumbas apskatāms Sarga namiņš, saukts arī par Bendes namiņu.

Virzoties atpakaļ uz pilsētas centru, šķērsojam tiltiņu un seno dambi, kur agrāk atradās senās pilsētas dzirnavas. Pa ceļam apskatām arī svētās Katrīnas luterāņu baznīcu, bijušo sinagogas ēku (tajā šobrīd ierīkota bibliotēka) un pareizticīgo baznīcu. Baudām vecpilsētas šauru ieliņu burvību un ielu malās izvietoto senatnīgo ēku šarmu, kas tik ļoti atgādina filmās redzētos kadrus ar viduslaiku ainām. Tā vien šķiet, ka visa pilsēta nodota vienīgi tūristu rīcībā, jo vietējos iedzīvotājus uz ielām tikpat kā neredz.

Mūsu ceļojums noslēdzas Svētās Trīsvienības Romas katoļu baznīcā pie Dzīvības Mātes statujas, lai īpašā lūgšanā, ko vada mūsu priesteris Valters, izlūgtos viņas aizbildniecību mums nepieciešamajām žēlastībām.

Jāpiebilst, kas visas dienas garumā tiek pieminēts hercoga Jēkaba vārds, kuram pieder vislielākie nopelni Kuldīgas kā

Kurzemes hercogistes un tās galvaspilsētas attīstībā. Pateicoties viņam, tikusi uzbūvēta arī katoļu baznīca kā uzticības apliecinājums Polijas karalim.

Atpakaļceļā dodamies ar prieku sirdī un pateicībā Dievam par īpaši jaukajiem laika apstākļiem un lielo Dieva žēlastību būt par pirmo svētceļnieku grupu, kas apmeklēja Dievmātes – Dzīvības mātes sanktuāriju.

Lielu paldies sakām priesterim Bogdanovam, klostera māsām par sirsnīgo uzņemšanu un atsaucīgajiem draudzes locekļiem, īpaši Zofijai, par sarūpētajiem garšīgajiem āboliem mājupceļam!

Sv. Jēkaba katedrāles kora vārdā

Ilvija Sudmale

Si

LATVIJAI UN BRĪVĪBAI

Pasaulē nekur nav risinājušās tik asas cīņas, kā tur, kur ir bijusi runa par tautas vai kādas valsts pastāvēšanu un mēs esam aculiecinieki divu lielu uzskatu cīņai.

Vēl nesenā pagātnē šovinistiskais nacionālisms draudēja visus nospiegt pie zemes, pakļaut verdzībā vai pat galīgi iznīcināt. Tas atzina vienīgi savu tautu un savas tautas intereses, bet pret citām tautām tas bija netaisns. Šovinistiskā nacionālisma izauklētais hitlerisms biedēja ne tikai ebrejus un poļus ar pilnīgu iznīcināšanu, bet arī mūsu tautai bija pielicis nazi pie kakla. Pirms nāca hitlerisms, mēs jau praktiski iepazīnāmies ar komunismu, kas ir nekristīgā internacionālisma bērns. Tas neatzīst citu tautu tiesības un savas tautas un tēvzemes mīlestību uzskata par iznīdējamu īpašību.

Šie abi uzskati ir izsaukuši un joprojām izsauc daudz nemieru un pat veselām tautām laupa drošības sajūtu par savu pastāvēšanu. Kāda būtu Kristus atbilde šajos jautājumos? Vai mēs šādu jautājumu vispār drīkstam uzstādīt, ja zinām, ka Kristus misija bija

cilvēku dvēseļu pestīšana un nevis sociālās dzīves reforma pasaulē ?

Kristus nebija nekāds no pasaules atsvešinājies askēts. Viņš dzīvoja un darbojās šinī pasaulē — dzīvoja kopā ar cilvēkiem, labi pazina to rūpes un vajadzības. Taču Kristus tomēr saka: „*Mana valstība nav no šīs pasaules*” (Jņ 18,36), tomēr atrodas pasaulē un sastāv no dzīviem cilvēkiem, šie cilvēki atrodas un darbojas zināmos sociālos apstākļos, kur ir tauta un kur ir kāda politika.

Kristus ir atstājis mācību un devis priekšrakstus, kuru īstenošana nav attiecināma vienīgi uz cilvēka dvēseles pestīšanu, vienlaicīgi tie domāti arī viņa laicīgās laimes nostabilizēšanai, sociālam mieram un labklājībai.

Kristu viņa tauta gribēja iecelt par karali. Viņš dzīvoja un darbojās savā tautā un bija savas tautas bērns. Kristus vārdos, darbos un dzīvē mēs atrodam atbildi arī jautājumiem, kas skar tautu, tēvzemi un valsti. Kristus dzimtene bija Galileja, šī skaistā kalniem, lejām mežiem un pļavām bagātā zeme. Nācietē aizritēja laika plūsmā visa Viņa bērība un jaunība līdz trīsdesmitajam mūža gadam. Dzimtenes krāšņums — koki un puķes, strauti un akas, pļavas, meži un tīrumi kā pērles nogulās Kristus atmiņā un tālāk pavadīja Viņu visu mūžu. Šīs atmiņas bagātīgi atspoguļojās Viņa salīdzinājumos un līdzībās, bet to spēj glabāt un dot tālāk tikai patiesi un sirsnīgi savu dzimteni mīloša sirds!

Kā bērns Kristus dzimtenē bija uzmanīgi vērojies augam lauku liliņas un klausījies bezrūpīgo putnu skaistajās dziesmās. Viņam tās atgādināja Debesu Tēva mīlestības pilno un nepārtraukto gādību par visu un visiem.

Ar patiku Kristus vakaros noraudzījās, kā no ganībām atgriezās gani ar saviem ganāmpulkiem. Viņš bija redzējis, kā rūpju pilns gans saskaitīja savas avis un, atradis vienas iztrūkumu, devās atpakaļ kalnos meklēt

pazudušo. Viņš redzēja, ar kādu prieku un sajūsmu tas nesa to atpakaļ pie ganāmpulka.

Kristus sava cilvēciskā nobrieduma gadus rūpīgi uzkrāja savā pieredzē daudz cilvēku dzīves. Viņu atspirdzina Galilejas gaiss un līksmi iejūsmo Nācietes dzīve — Kristus dzimtene šinī pasaulē. Tur garā mēs skatām Kungu gan kā bērnu, gan kā jaunekli, kas dodas līdzī savam audžu tēvam Jāzepam būvstrādnieka gaitās, klusi šalcošos mežos, vai jautri čalojošos ciemos... Cik tur gan nav noritējis skaistu sarunu starp Māti Mariju un šo Bērnu, kad tas vakarā ir atgriezies no smagā dienas darba.

Pēc kristības Jordānas upē un jaunā gara kārdināšanas tuksnesī, dzimtenes mīlestība ved Kristu atkal uz Nācieti: „*Viņš nonāca Nācietē, kur bija uzaudzis*” (Lk 4,16).

Savējie Kristu izstūma, Viņš mainīja tikai dzimtenes pilsētas, bet ne tēvzemi. Viņš neapmetās uz dzīvi valsts galvaspilsētā Jeruzalemē, bet arvien palika galilietis un par Viņa mīlāko pilsētu kļuva pie Galilejas ezera esošā Kafarnauma.

„*Viņš, atstājis Nācietes pilsētu, aizgāja dzīvot Kafarnaumā pie jūras*” saka evaņģēlisti (Mt 4, 13).

No šejienes iziet Kristus misiju ceļojumi uz ārpusi. Atkal zīmīgi — tie vispirms ved uz Viņa dzimto zemi Galileju. „*Un Jēzus gāja pa visu Galileju...*” (Mt 4, 23). Tātad Kristus svētība vispirms bija jāsaņem Viņa dzimtenei! Arī vēlāk arvien Viņš atgriezās atpakaļ savā dzimtenē. Kristus runas ārpus savas mīļās Galilejas liecina par Viņa lielo dzimtenes mīlestību. Nevar taču neredzēt un nedzirdēt, ar kādu mīlestību Kristus izceļ savas zemes skaistumu un tās cilvēku ikdienas dzīvi!

Tuvojoties Latvijas simtgadei, stiprināsim sevī dzimtenes mīlestību pēc Jēzus Kristus parauga.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. P. Kļaviņš

Datorsalikums: Inga

Metiens: 500 eks.

www.jekabakatedrale.lv